

กฎหมายเกี่ยวกับตัวแทนออกของ
ศึกษารณคดีต่างประเทศ

ตัวแทนออกของในต่างประเทศ บางส่วนกระทำการโดยกลุ่มวิชาชีพเกี่ยวกับการขนส่งได้แก่ ผู้รับจัดการขนส่ง (Freight Forwarder) หรือ ผู้รับขนส่งหลายทอด (Multimodal Transport Operator) หลักกฎหมายในต่างประเทศ อาจใช้เงื่อนไขมาตรฐานสำหรับผู้รับจัดการขนส่งหรือ เป็นสัญญามาตรฐานอื่นๆ ซึ่งจะมาใช้ได้หากตัวแทนออกของมาจากกลุ่มวิชาชีพนี้ แต่ในกรณีที่ตัวแทนออกของไม่ได้มาจากกลุ่มวิชาชีพเหล่านี้ จะให้มีการใช้กฎหมายภายใน และหากเป็นประเทศที่มีระบบควบคุม กฎหมายเกี่ยวกับตัวแทนออกของจะบังคับใช้

Hill (1972) ได้อธิบายในเรื่องนี้ไว้ว่า "แม้ว่าหน้าที่ทั้งสอง [ผู้รับจัดการขนส่ง และตัวแทนออกของ-หมายเหตุผู้เขียน] จะดำเนินการในฐานะส่วนหนึ่งของกิจกรรมทางการค้าร่วมกัน แต่กิจกรรมเหล่านี้ จะต้องจัดว่าต่างกันโดยสิ้นเชิง ดังนั้น หลักกฎหมายของต่างประเทศที่มีใช้บังคับกับตัวแทนออกของ จึงไม่จำเป็นเสมอไปที่เป็นหลักเดียวกันกับกฎหมายที่ใช้บังคับกับผู้รับจัดการขนส่ง และผู้รับขนส่งหลายทอด ซึ่งในกรณีเช่นนี้ สำหรับประเทศที่มีระบบการออกใบอนุญาต จะไม่มีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย เพราะหน้าที่ของตัวแทนออกของ จะถูกกำหนดไว้ชัดเจน แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นกับประเทศที่ไม่มีระบบการออกใบอนุญาต จะไม่มีความแน่นอนว่า ตัวแทนทางการขนส่งเหล่านี้จะต้องมีหน้าที่ในการส่งออกหรือไม้อย่างไร เช่นในประเทศอังกฤษ Hill (1970) ได้อ้างคดีระหว่าง Robert Shear Ltd. v Road Haulage Executive ซึ่งศาลได้อธิบายไว้ในกรณีนี้ว่า เนื่องจากมีหลักฐานแสดงว่า จำเลย (ผู้ขนส่ง หรือ Carrier) ตกลงกับโจทก์ว่า จะรับทำการออกของทางศุลกากร (Clear the goods through Customs) ดังนั้นจึงต้องรับผิดชอบความเสียหายใดๆ อันเกิดจากความล่าช้าในการปฏิบัติตามคำแนะนำของโจทก์ แม้ว่าจำเลยจะไม่เข้าใจพิธีการนำเข้าอย่างแท้จริง"

Hill (1972) ได้อธิบายในกรณีนี้ว่า ความแตกต่างระหว่างการมีข้อตกลงว่าจะทำการออกของทางศุลกากร กับการเพียงแต่รับขนส่งจากท่าเรือ ก็คือ ถ้าเป็นในกรณีหลัง ตัวแทนไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบความเสียหายใดๆ อันเกิดจากความล่าช้าในการออกของ ในเมื่อได้รับขนส่งจากท่าเรือ เมื่อต้องทำการนั้นแล้ว

ในกรณีของผู้รับขนส่งไม่ว่าจะเป็นผู้รับขนส่งของ (Carrier) ผู้รับจัดการขนส่งสินค้า หรือ ผู้รับขนส่งหลายทอด ถ้าไม่ได้มีข้อตกลงว่าจะให้ออกของทางศุลกากรแล้ว ผู้ขนส่งก็ยังพ้นจากความรับผิดชอบอันเกิดจาก ความล่าช้าอันเกิดจากขั้นตอนทางศุลกากร

ตาม Standard Trading Condition, 1984 (เงื่อนไขมาตรฐานทางการค้า) สำหรับผู้รับจัดการขนส่งของอังกฤษ * ไม่มีข้อใดได้กำหนดหน้าที่ของ ในเรื่องการออกของทางศุลกากร ยกเว้นแต่กำหนดให้ผู้ว่าจ้าง จะต้องรับผิดชอบตัวภาษีอากร ฯลฯ ที่ผู้รับจัดการขนส่งได้จ่ายให้แทน (ข้อ 11 ของเงื่อนไขมาตรฐานทางการค้า) แต่ในบางประเทศ เช่น เนเธอร์แลนด์ หรือสหรัฐอเมริกา เงื่อนไขมาตรฐานทางการค้าดังกล่าวได้กำหนดหน้าที่ของตัวแทนออกของ

ตามหลักเกณฑ์ใน Dutch Forwarding Condition** มีข้อกำหนดว่า ถ้าเอกสารทางศุลกากรมอบให้กับผู้รับจัดการขนส่ง เท่ากับเป็นการมอบอำนาจโดยปริยายให้ออกของทางศุลกากร โดยไม่ต้องบอกกล่าวให้ผู้ว่าจ้างล่วงหน้าว่าตนจะทำการออกของทางศุลกากร และถ้าผู้รับจัดการขนส่งนั้น เป็นตัวแทนออกของรับอนุญาต เขามีสิทธิออกของในนามของตนเอง และมีสิทธิในการเรียกร้องค่าใช้จ่ายต่างๆ จากผู้ว่าจ้าง

ในประเทศบางประเทศที่ไม่ได้มาตรฐานทางการค้าดังกล่าว หรือเป็นประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมายบางประเทศ มักจะกฎหมายภายใน โดยมีข้อกำหนดทางกฎหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น กฎหมายเยอรมัน ตาม The German A.P.S.P. ได้กำหนดคล้ายคลึงกับคำพิพากษาในคดี Shearer (Hill, 1972) ว่า ถ้าผู้รับจัดการขนส่งได้รับคำสั่งให้ ทำการขนส่ง สำหรับสินค้านำเข้า เขามีสิทธิที่จะชำระอากรศุลกากรโดยอิสระแต่ก็ได้จำเป็นต้องทำเสมอไป กล่าวคือ ถ้าไม่มีข้อตกลงกำหนดไว้เป็นการเฉพาะการจะจ่ายอากรศุลกากรหรือไม่ อย่างไรจะอยู่ในดุลยพินิจของผู้รับจัดการขนส่งนั้นๆ และมาตรา 25 ของกฎหมายอย่างเดียวกันได้กล่าวว่า ถ้าผู้รับจัดการขนส่ง ได้รับคำสั่งให้ รับผิดชอบ ในการนำเข้ามาสินค้า (Clearing incoming goods) ไม่ใช่เพียงแค่การขนส่ง ซึ่งสินค้านั้นยังอยู่ในความดูแลเขาจะต้องใช้ดุลยพินิจในการทำการ ตามนั้นตามที่จำเป็นกับเจ้าหน้าที่ศุลกากรและทำการชำระค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายเพื่อออกของทางศุลกากรให้สำเร็จ

ตามกฎหมายฝรั่งเศส มีข้อแตกต่างออกไป กล่าวคือ ได้กำหนดเรื่องของตัวแทนออกของไว้ให้อยู่ในบังคับของกฎหมาย Commissionaire ซึ่งเจ้าหน้าที่ศุลกากรจะยอมรับเฉพาะตัวแทนออกของเท่านั้น โดยอาจจะเป็นผู้รับจัดการขนส่ง (Commissionaire De Transport) ก็ได้ กฎหมายฝรั่งเศสเรียกตัวแทนออกของ

* ดู Standard Trading Condition สำหรับ Freight Forwarder สำหรับประเทศอังกฤษ จากภาคผนวก ฎ

** ดู Standard Trading Condition สำหรับ Freight Forwarder สำหรับประเทศเนเธอร์แลนด์ จากภาคผนวก ฐ

นี้ว่า Commissionaire de Donane * ซึ่งจะต้องรับผิดชอบต่อการที่จะ
ต้องชำระให้กับกรมศุลกากร แต่สามารถรับช่วงสิทธิที่จะเรียกเงินที่ชำระไว้แล้วคืน
จากผู้ว่าจ้างคืนได้ ตราบใดที่ไม่ได้มีความผิดพลาดในการทำงานของตนเกิดขึ้น (Hill, 1972)

จากคำอธิบายดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การออกของทางศุลกากร ในแต่ละ
ประเทศมีข้อแตกต่างกันไป ถ้ากระทำโดยผู้รับจัดการขนส่ง หรือผู้รับขนส่งหลายทอด มักจะมี
การตกลงกันเป็นการเฉพาะว่า จะให้มีการออกของทางศุลกากร ผู้รับกระทำการจึงจะมี
ความรับผิดชอบโดยตรงตามข้อตกลงนั้นๆ มิเช่นนั้นก็อาจจะบังคับตามเงื่อนไขมาตรฐานทางการค้า
ซึ่งขอบเขตของความรับผิดชอบขึ้นอยู่กับกฎหมายของแต่ละประเทศ ดังจะได้อธิบายดังต่อไปนี้

1) ตัวแทนออกของในประเทศที่ไม่มีระบบการควบคุม (licensing)

ก) ลักษณะการบังคับใช้กฎหมาย

ในประเทศที่ไม่มีระบบการให้อนุญาต ผู้นำเข้าจะทำการออกของด้วยตนเอง
หรือจะจ้างตัวแทน (โดยการมอบอำนาจ) ซึ่งจะเป็นตัวแทนออกของหรือไม่ก็ได้ ตัวแทน
เหล่านี้ อาจจะเป็นผู้รับจัดการขนส่งสินค้าซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมต่อเนื่องหรือไม่ใช่ก็ได้
เช่นประเทศอังกฤษ หรือประเทศสิงคโปร์ (Hill, 1972)

ในกรณีที่การออกของกระทำโดยผู้รับจัดการขนส่ง เงื่อนไข
มาตรฐานทางการค้าสำหรับผู้รับจัดการขนส่งจะถูกนำมาบังคับใช้ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว จาก
Standard Trading Condition (1984 Edition) ของ Institute of
Freight Forwarders Ltd. แห่งประเทศอังกฤษ ได้มีข้อกำหนดบังคับไว้ดังนี้

1) ตาม Standard Trading Condition (1984) ข้อ 4 ได้
กล่าวถึงความรับผิดชอบของผู้รับจัดการขนส่ง ไว้ว่า

"ก) บริษัทจะทำหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง ชัยันันแข็ง ความชำนาญ
และใช้ดุลพินิจ ในระดับที่เหตุผลสม

* Commissionaire De Donane เป็นตัวแทนเฉพาะที่จะปฏิบัติงานด้านออก
ของศุลกากรโดยเฉพาะ (Hill, 1972)

- ข) ภายใต้ข้อ 18* ตามเงื่อนไขนี้ บริษัทจะทำหน้าที่ภายในระยะเวลาที่สมควร
- ค) ภายใต้ข้อตกลงมาตรฐานนี้ และข้อสงวนที่ให้บริษัทใช้ดุลพินิจที่จะกล่าวต่อไปได้ บริษัทจะกระทำตามขั้นตอนที่เหมาะสมตามคำสั่งของลูกค้าที่บริษัทยอมรับแล้ว
- ง) ถ้าในระหว่างขั้นตอนใด หากบริษัทเห็นว่ามีความเสี่ยงต่อการรักษาประโยชน์ของลูกค้าในการปฏิบัติแตกต่างจากคำสั่งของลูกค้า ให้ถือว่าบริษัทได้รับอนุญาตให้กระทำเช่นนั้นแล้ว
- จ) เมื่อบริษัท ต้องกระทำโดยดุลพินิจของตนซึ่งได้รับอนุญาตแล้ว บริษัทจะกระทำเพื่อให้ประโยชน์ของลูกค้าของตน"

2) ตาม Standard Trading Condition (1984) ได้กำหนดหน้าที่ของลูกค้าไว้ในข้อ 6 ว่า

- "ก) ให้ถือว่าลูกค้าจะต้องมีความสามารถและมีความรู้ในระดับที่สมเหตุผลในกิจการที่ตนเองกระทำ รวมทั้งเงื่อนไขในการซื้อขายและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
- ข) ลูกค้าจะให้คำสั่งที่เพียงพอ และปฏิบัติได้และบริษัทจะต้องแจ้งให้ลูกค้าทราบถ้าหากบริษัทพิจารณาคำสั่งดังกล่าวไม่เพียงพอ และไม่อาจปฏิบัติได้"

ในข้อ 9 ว่า

- "ค) ลูกค้าจะชดใช้ให้กับบริษัทในความรับผิดชอบต่อความเสียหายหรือสูญหาย ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของบริษัท ตามคำสั่งของลูกค้า หรือเกิดขึ้นจากการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อตกลงมาตรฐานนี้ หรือจากความประมาทของลูกค้า
- ง) นอกเหนือจากข้อย่อย ลูกค้าจะชดใช้ให้กับบริษัท ในกรณีที่บริษัทต้องรับผิดชอบ หรืออาจจะต้องรับผิดชอบอันเกิดจากการที่บริษัทปฏิบัติตามคำสั่งของลูกค้า"

* ข้อ 18 ของ Standard Trading Condition กล่าวว่า "นอกจากจะมีข้อตกลงต่างหากเป็นพิเศษ บริษัทไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับวันทีสินค้าออกจากท่า และวันที่สินค้าเทียบท่า"

ในข้อ 10 ได้กำหนดเกี่ยวกับเรื่องภาษีอากรไว้ว่า

"เว้นแต่จะเกิดจากความประมาทเลินเล่อของบริษัท ลูกค้าจะรับผิดชอบ และชดใช้ให้กับบริษัทสำหรับอากรภาษี สรรพสามิต การวางประกันและอื่นๆ ที่คล้ายกัน อันเกี่ยวเนื่องกับสินค้า ที่ประเมินโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมทั้งชดใช้ต่อการชำระค่าปรับ ค่าเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้นอันเกี่ยวเนื่องกับเรื่องนี้"

ในข้อ 11 ได้กำหนดว่า

- "จ) ลูกค้ารับรองว่าจะไม่มีผู้ใดมาเรียกร้องใดๆ ต่อกรรมการ ลูกจ้าง ผู้ปฏิบัติงานของบริษัทที่ทำให้เกิดหรือจะทำให้เกิดความรับผิดชอบต่อบุคคล อันสืบเนื่องมาจากการกระทำตามเงื่อนไขมาตรฐานทางการค้าฉบับนี้ของบริษัท และถ้าหากมีลูกค้าตกลงจะชดใช้แทน
- ฉ) ลูกค้าจะปกป้องบริษัท หรือชดใช้แทนบริษัท อันเกิดจากการเรียกร้องใดๆ และจากใครก็ตามที่อยู่นอกเหนือจากเงื่อนไข มาตรฐานฉบับนี้ และโดยไม่ว่าการปกป้องและชดใช้แทนเช่นนี้จะครอบคลุมถึงการเรียกร้องที่มาจาก หรือเกี่ยวเนื่องจากการประมาทเลินเล่อ หรือการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของบริษัท ผู้ปฏิบัติตน ผู้รับงานช่วง หรือตัวแทนของตนหรือไม่ และในข้อ 12 ได้กำหนดหน้าที่ของลูกค้า ไว้ว่าลูกค้ารับรองว่า รายละเอียด ลักษณะของสินค้าที่ได้จัดให้ โดยลูกค้าหรือเพื่อประโยชน์ของลูกค้าจะครบถ้วนและละเอียด"

ในกรณีที่มีการออกของกระทำโดยผู้รับขนส่งหลายทอด จะปรากฏว่าจะรับผิดชอบเหมือนเป็นผู้รับขนส่งเอง การเกี่ยวข้องกับศุลกากรในกรณีที่ เป็นสินค้าผ่านประเทศ ซึ่งในกรณีหน้าที่ของผู้รับขนส่งหลายทอด ก็คือ การติดต่อกับศุลกากรของประเทศ ซึ่งสินค้าที่ตนรับผิดชอบจะต้องขนส่งผ่านแดนโดยตนต้องค่าประกันต่อศุลกากร รวมทั้งการปฏิบัติพิธีการศุลกากรของประเทศที่ตนต้องขนส่งผ่านในส่วน (Escap, U.N., vol 2, B)

โดยเหตุนี้บทบาทของผู้รับขนส่งหลายทอด จึงมีฐานะเป็นตัวการ ซึ่งต่างจากผู้รับจัดการขนส่ง ซึ่งเป็นเพียงตัวแทน ดังนั้นความรับผิดชอบของผู้รับขนส่งหลายทอด จึงมีมากกว่าผู้รับจัดการขนส่ง ซึ่งหนังสือ Use of Maritime Transport : A Guide for Shipper Freight Forwarder and Ship Operator (Escap, U.N., vol 2) ได้เขียนไว้ว่า

"ความรับผิดชอบของ ผู้รับขนส่งหลายทอดจะมีขอบเขตจากเวลาที่รับสินค้า มาอยู่ในความดูแลของตน จนถึงเวลาส่งมอบสินค้า และจะร่วมรับผิดชอบถึงการกระทำ และการละเลยไม่กระทำของลูกจ้างตัวแทนของตน ซึ่งได้กระทำในขอบเขตหน้าที่ของตน ความรับผิดชอบพื้นฐานของผู้รับขนส่งหลายทอด คือ รับผิดชอบต่อ การสูญเสีและความเสียหายต่อสินค้า และจากความล่าช้า ในการส่งมอบ ถ้าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นในระหว่างที่สินค้าอยู่ในดูแล เว้นแต่ จะพิสูจน์ได้ว่า เขา (และลูกจ้างหรือตัวแทนหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับเขา) ได้ใช้ทุกมาตรการ ที่จำเป็นและเหมาะสมเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดเช่นนั้นแล้ว

"ในขณะที่ถ้าเป็น ผู้รับจัดการขนส่ง จะถือว่าตนเองเป็น "ตัวกลาง" ระหว่าง ผู้ส่งสินค้า หรือผู้รับสินค้า กับบุคคลภายนอก เช่น ผู้ขนส่ง ศุลกากร ฯลฯ ซึ่งปกติ ลูกค้า จะต้องติดต่อเองโดยกระทำในฐานะ ตัวแทนของลูกค้า โดยไม่ถือเอาตัวเองเป็นตัวการ หรือผู้ขนส่ง"

เพราะฉะนั้น ความรับผิดชอบของ ผู้รับจัดการขนส่ง จึงจำกัดเพียงแต่ การมีความระมัดระวังอย่างสมเหตุผลในการจัดการต่อสินค้า ในความดูแลของตน และไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายต่อสินค้าที่ตนดูแล เว้นแต่ ความเสียหายนั้น เกิดจากการกระทำหรือความผิดพลาดของตน ในขณะที่ ผู้รับขนส่งหลายทอดจะต้องรับผิดชอบในระดับที่สูงกว่านี้

สำหรับประเทศอังกฤษ หากผู้รับจัดการขนส่งสินค้ารับมอบอำนาจในการออกของ โดยตรงแล้ว เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะติดต่อกับพวกนี้โดยตรง ในเรื่องเกี่ยวกับศุลกากร ในกรณีเช่นนั้น ผู้รับจัดการขนส่งจะต้องรับผิดชอบต่อลูกค้าของตนในความถูกต้องของรายละเอียด ในใบขนฯ และการชำระภาษีผิดพลาด อย่างไรก็ตาม Hill (1972) ได้กล่าวไว้ว่าเงื่อนไข มาตราฐานทางการค้า ได้ปกป้องตัวแทนรับขนให้พ้นจากความรับผิดชอบจากข้อเรียกร้องต่างๆ อันเกิดจากการได้รับรายละเอียดและมูลค่าของสินค้า ไม่ละเอียดยหรือไม่ครบด้วย

ข) ผลของการบังคับใช้กฎหมาย

สำหรับประเทศที่ไม่มีระบบการออกใบอนุญาตให้ตัวแทนออกของซึ่งมีการใช้ Standard Trading Condition สำหรับผู้รับจัดการขนส่งบังคับเช่น ประเทศอังกฤษ เราได้ข้อสรุปว่า

1) ผู้รับจัดการขนส่งอาจไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่เป็นตัวแทนออกของก็ได้ แต่ถ้า จะทำหน้าที่รับออกของแล้ว ก็ต้องมีข้อตกลงโดยชัดเจน จึงจะทำให้ผู้รับจัดการขนส่งเพิ่ม

ความรับผิดชอบมากขึ้น เช่น รับผิดชอบในความเสียหายจากความล่าช้าในการออกของ และความรับผิดชอบต่อการให้รายละเอียดในใบขนฯ และการชำระภาษีอากรผิดพลาด (Hill, 1972)

- 2) ความรับผิดชอบของผู้จัดการขนส่งจะมีเพียงกรณีที่ ความเสียหายเกิดจากการกระทำของตนเท่านั้น ดังนั้นในกรณีที่ความเสียหายไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า เกิดจากการกระทำของผู้จัดการขนส่ง ผู้จัดการขนส่งก็ไม่ต้องรับผิดชอบ กล่าวคือภาระการพิสูจน์จะตกเป็นของลูกค้านั่นเอง (Escap, U.N., vol.2 ,B)
- 3) ผู้จัดการขนส่ง จะรับผิดชอบ ในเมื่อตนได้ปฏิบัติตามคำสั่งของลูกค้านำ และ/หรือกระทำแตกต่างจากคำสั่ง แต่ใช้ดุลพินิจแล้วเห็นว่า จะเป็นประโยชน์ที่สุดต่อลูกค้า
- 4) ในกรณีที่เกิดความเสียหายขึ้นอันเกิดจากการกระทำ เช่นกรณีระบุนายละเอียดในใบขนสินค้าและเสียภาษีไม่ถูกต้อง ผู้จัดการขนส่งอาจจะพ้นจากความรับผิด ถ้าปรากฏว่ารายละเอียดและมูลค่าของสินค้าที่ตนได้รับไม่ละเอียดและครบถ้วน
- 5) ผู้จัดการขนส่งถือตนเป็นเพียงตัวกลางระหว่างผู้ส่งหรือผู้รับของกับ บุคคลภายนอกอื่นๆ โดยไม่ถือตนเองเป็นผู้ขนส่งหรือตัวการ จึงถือว่าลูกค้าต้องมีความรู้ความสามารถในธุรกิจของตนและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นเหตุให้ผู้จัดการขนส่งสามารถตกลงกับลูกค้าโดยจำกัดความรับผิดชอบของตนได้
- 6) ในกรณีที่สินค้าเสียหายหรือสูญหาย ในระหว่างที่อยู่ในการจัดการของผู้จัดการขนส่ง ซึ่งการเสียหายหรือสูญหายนั้นไม่ได้เกิดจากการกระทำของตน ตัวแทนรับขนก็ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะถือเป็นการกระทำที่เกิดจากบุคคลที่ 3

ในกรณีที่ตัวแทนออกของเป็นบุคคลอื่น ซึ่งไม่ใช่ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านขนส่ง หลักกฎหมายเกี่ยวกับตัวแทน (Agent) ของประเทศอื่น ๆ จะถูกนำมาใช้ ซึ่งประเทศในระบบประมวลกฎหมายส่วนมากก็ใช้กฎหมายเช่นนี้ ไม่ว่าจะมึระบบให้อินญาค หรือไม่มีก็ตาม กับบุคคลภายนอกแทนตัวการในนามของตนเองเสมือนหนึ่งเป็นตัวการเอง (Hill, 1972) ซึ่งประเทศเหล่านี้ บางประเทศเช่นฝรั่งเศสมีระบบการควบคุมตัวแทนออกของ

- 2) ตัวแทนออกของในประเทศที่มีระบบการให้อินญาค

Hill (1972) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Freight Forwarder ว่า ในประเทศที่มีผู้รับจัดการขนส่ง ทำหน้าที่ตัวแทนออกของด้วยนั้น ถ้าจะทำการออกของด้วยตนเอง ก็ต้องขอรับอนุญาตจากศุลกากรของประเทศนั้นๆ ให้ประกอบธุรกิจตัวแทนออกของต่างหาก

ก) ลักษณะการใช้กฎหมาย

ในบางประเทศผู้รับจัดการขนส่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนออกของ เช่น สหรัฐอเมริกา Standard Trading Condition สำหรับผู้รับจัดการขนส่ง จะกำหนดงานด้านศุลกากรของผู้รับจัดการขนส่งไว้ด้วย โดยศึกษาจาก New York Foreign Freight Forwarder and Brokers Association INC.: Term and Conditions of service, July 1970 * ที่มีสาระสำคัญในเรื่องหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

- 1) บริษัทจะไม่ผิดในการสูญหาย ความเสียหาย ค่าใช้จ่ายใดๆ หรือความล่าช้า ในฐานะผู้รับขน แต่จะรับผิดชอบหน้าที่ บริษัทพึงต้องให้ความระมัดระวังในการเลือกใช้ผู้รับขน ซึ่งบริษัทมีสิทธิเลือกได้
- 2) ในการนำเข้าไปในเวลาที่เหมาะสมก่อนนำสินค้าเข้าเขตศุลกากรของประเทศสหรัฐอเมริกา ลูกค้าจะจัดทำ Invoice ตามแบบที่ถูกต้องให้กับบริษัท และเอกสารจำเป็นอื่นๆหรือเป็นประโยชน์ในการเตรียมใบขนศุลกากรสหรัฐอเมริกา รวมทั้งข้อมูลอื่นๆ ที่จะทำให้สามารถกำหนดราคา เพื่อการเสียอากรชนิดของสินค้า และให้เป็นที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือกฎระเบียบของสหรัฐอเมริกา ถ้าลูกค้าไม่สามารถจัดหาข้อมูลและเอกสารได้ไม่ทั่วทั้งหมด หรือบางส่วนตามที่ต้องใช้กับใบขนศุลกากร ผิดเวลาอันควรหรือข้อมูลและเอกสารไม่ละเอียดสมบูรณ์ บริษัทมีหน้าที่เพียงการใช้ดุลยพินิจที่ดีที่สุด สำหรับสินค้านั้นๆ ในกรณีที่มีการวางประกันสำหรับการจัดให้มีเอกสาร หรือการกระทำอันหนึ่งอันใด ลูกค้าจะผูกพัน ตามเงื่อนไขที่ได้มีการวางค่าประกันนั้นๆ แม้ว่าบริษัทจะเป็นผู้ดำเนินการเป็นผู้วางค่าประกันในฐานะตัวการเอง โดยให้ถือว่า บริษัทกระทำในนามของลูกค้า และลูกค้าจะต้องชดใช้แทน และปกป้องบริษัทให้พ้นจากความรับผิดชอบในการกระทำเช่นนั้น"

* New York Foreign Freight Forwarder and Brokers Association Inc., Term and Condition : 1970 โปรดดูจากภาคผนวก ๗

- 3) ในการส่งออกในเวลาอันควรก่อนการส่งของ ลูกค้าจะจัด Commercial Invoice ตามแบบที่ถูกต้องให้กับบริษัท รวมทั้งเอกสารจากกงสุล รายละเอียดเกี่ยวกับน้ำหนัก ขนาด ราคาและอื่นๆ ในภาษาที่บังคับใช้ ตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา หรือของประเทศที่สินค้านั้นส่งไปถึง
- 4) ทั้งในการนำเข้าและส่งออก บริษัทจะไม่ต้องรับผิดชอบหรือรับผิดชอบในการชำระภาษีเพิ่ม การถูกลงโทษ การปรับ หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ นอกจากว่าจะเกิดจากความประมาทเลินเล่อ หรือความผิดอื่นๆ ของบริษัท
- 5) ลูกค้าจะผูกพันและรับประกันว่า Invoice เอกสารต่างๆ และข้อมูลทั้งหมดที่เตรียมโดยตนเอง หรือตัวแทนให้กับบริษัท จะละเอียดและถูกต้องเพื่อใช้ในการส่งออก การทำใบขนสินค้าและอื่นๆ และลูกค้าตกลงว่าจะชดใช้แทน และปกป้องบริษัทจากการต้องรับผิดชอบในภาษีที่เพิ่ม การถูกลงโทษ การปรับ และค่าใช้จ่าย ต้องเป็นค่าทนาย อันเกิดจากความไม่ละเอียด และครบกัณฑ์ หรือความผิดพลาดในการสำแดง แม้จะไม่ได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของลูกค้าก็ตาม
- 6) ข้อเรียกร้องในการสูญหาย หรือเสียหาย ค่าใช้จ่ายหรือการล่าช้า จะกระทำโดยตรง ต่อผู้ขนส่ง คนงานบรรทุกสินค้า ตัวแทนขนส่ง ตัวแทนออกของ ตัวแทนอื่นๆ ผู้ดูแลสินค้า หรืออื่นๆ ซึ่งสินค้าอยู่ในอารักขาหรือควบคุมดูแล ในขณะที่เกิดการสูญหาย ความเสียหาย หรือความล่าช้า บริษัทจะไม่รับผิดชอบหรือรับผิดชอบต่อความเสียหายจากกรณีใด ๆ ก็ตามว่าสินค้านั้นอยู่ในการอารักขา หรือควบคุมดูแลของบริษัท และความเสียหายดังกล่าว พิสูจน์ได้ว่าเกิดจากความประมาทเลินเล่อ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม บริษัท ไม่ต้องรับผิดชอบในกรณีที่เสียหายจากการสูญกำไรของลูกค้า

ข) ผลของการใช้กฎหมาย

จากเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น จะพบว่า เนื้อหาสาระสำคัญเกี่ยวกับความรับผิดชอบ และความรับผิดชอบของผู้รับจัดการขนส่ง ตามหลักกฎหมายสหรัฐอเมริกา ในฐานะทำหน้าที่ออกของด้วยนั้น มีไม่แตกต่างจากหลักของกฎหมายของประเทศอังกฤษ ในแง่การจำกัดความรับผิด และคุ้มครองผู้รับจัดการขนส่ง ทั้งที่มีระบบกฎหมายในเรื่องตัวแทนออกของต่างกัน เพียงแต่ว่า หลักกฎหมายของสหรัฐอเมริกาได้รวม

เอาสภาพงานของตัวแทนออกของไว้ด้วยโดยถูกต้อง และละเอียดครบถ้วนในด้านเอกสารและรายละเอียด เกี่ยวกับสินค้า โดยบริษัทมีหน้าที่เพียงปฏิบัติหน้าที่ โดยระมัดระวังอย่างสมควร โดยไม่ประมาทเลินเล่อ หรือทำให้เสียหาย รวมทั้งมีสิทธิปฏิบัติหน้าที่ไม่ตรงกับคำสั่งของลูกค้านี้ได้ ถ้าบริษัทเห็นสมควรและเป็นประโยชน์ต่อลูกค้าเช่นเดียวกับการปฏิบัติตามในด้านอื่นๆ

นอกจากนี้ผู้รับจัดการขนส่งอาจจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนออกของด้วยตนเอง หรืออาจจะว่าจ้างผู้ประกอบการวิชาชีพในตัวแทนออกของโดยตรง ให้กับลูกค้าของตนได้ ถ้าเป็นในกรณีหลัง ผู้รับจัดการขนส่งย่อมถือตนเองเป็นเพียงตัวแทน ไม่ถือตนเองเป็นตัวการในฐานะตัวแทนออกของเอง ซึ่งตนไม่ต้องรับผิดชอบในการกระทำของตัวแทนออกของที่จ้างไว้ เว้นแต่ตนผิดพลาด ในการเลือกตัวแทนออกของ

อย่างไรก็ดี โดยที่ประเทศสหรัฐอเมริกา มีระบบการควบคุม และออกใบอนุญาตให้ตัวแทนออกของ ผู้ที่จะประกอบธุรกิจด้านนี้ รวมทั้งผู้รับจัดการขนส่งที่จะทำหน้าที่ออกของเอง จะต้องได้รับอนุญาตให้ออกของ (ยกเว้นเจ้าของสินค้าจะออกของให้กับตนเอง) และอยู่ภายใต้กฎหมาย Tariff Act 1930 ภายใต้ United State Code Annotated Title 19 : Customs Duties หัวข้อที่ 1641 * ฉะนั้น ในกรณีที่ตัวแทนรับขนทำหน้าที่ออกของด้วย ข้อจำกัดความรับผิด ตาม Standard Trading Condition ในส่วนของตัวแทนออกของ จะต้องพิจารณาประกอบกับ Tariff Act 1930 ข้างต้นด้วย

ดังที่ Hill (1972) ได้กล่าวไว้แล้วว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามในประเทศที่ระบบให้อนุญาต ตัวแทนออกของเป็นกิจกรรมที่แยกออกจากกันกับกิจกรรมของผู้รับจัดการขนส่ง ดังนั้น หากผู้รับจัดการขนส่ง เพียงจ้างตัวแทนออกของรับอนุญาตให้ออกของ โดยถือว่าตนกระทำการจ้างแทนตัวการ ผู้รับจัดการขนส่งดังกล่าวย่อมไม่ถือว่าเป็นตัวแทนออกของ แม้ว่าในประเทศนั้นๆ จะมีระบบการควบคุมและให้อนุญาต ก็ตาม

ในประเทศที่มีระบบการให้อนุญาตประกอบธุรกิจตัวแทนออกของหน้าที่และความรับผิดของตัวแทนออกของ เช่นเรื่องที่จะกำหนดไว้เป็นการเฉพาะในกฎหมายเกี่ยว

* The United Code Annotated Title 19 : Customs Duties, The Tariff Act 1930 : No. 1641 โปรดดูจากภาคผนวก ๗

กับตัวแทนออกของ หน้าที่ดังกล่าว Hill (1972) กล่าวว่ามักจะประกอบด้วย

- "1) การเก็บรักษาเอกสารและใบขนสินค้าฯ ที่ผ่านพิธีการศุลกากรแล้ว ที่พร้อมจะให้ตรวจสอบ **
- 2) การแจ้งให้ลูกค้าของตนให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายศุลกากร ซึ่งหากลูกค้าไม่เชื่อฟัง ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานศุลกากร ***
- 3) การปฏิบัติหน้าที่โดยซื่อสัตย์ซึ้ง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับศุลกากรต่อลูกค้าอย่างละเอียดถูกต้องและไม่บิดเบือนข้อมูล +
- 4) การรับผิดชอบในด้านเงินต่าง ๆ หรือได้รับจากลูกค้าเพื่อชำระภาษี หรือ ได้รับคืนจากศุลกากรเพื่อจ่ายคืนลูกค้า"

ส่วนความรับผิดชอบของตัวแทนออกของมักจะประกอบด้วย

- "1) การจัดหาหนังสือมอบอำนาจของลูกค้าซึ่งมอบหมายให้ตนออกของ ซึ่งหากมีการกระทำโดยปราศจากอำนาจก็อาจมีการปรับได้ ++
- 2) การร่วมรับผิดชอบในค่าภาษีอากร หรือค่าปรับกับเจ้าของสินค้า หากตนได้กระทำการเพื่อประโยชน์ของลูกค้าโดยมิชอบ"

* Customs Brokerage Laws อยู่ในกฎหมาย Tariff Act 1930 ของประเทศสหรัฐอเมริกา โปรดดูจากภาคผนวก ๗

** ระเบียบของประเทศอินเดีย แคนาดา ประเทศสหรัฐอเมริกา

*** ระเบียบของประเทศอินเดีย และแคนาดา

+ ระเบียบของประเทศอินเดีย

++ ระเบียบของประเทศออสเตรเลีย

+++ ระเบียบของประเทศออสเตรเลีย

3) ระบบการควบคุมการประกอบกิจการตัวแทนออกของ - กรณีประเทศสหรัฐอเมริกา

ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่สองว่า ในเรื่องระบบว่าด้วยการควบคุมตัวแทนออกของ หลักเกณฑ์ทั่วไปของประเทศที่มีระบบการควบคุมและออกใบอนุญาต ก็คือ ไม่ว่าจะ เป็นประเทศที่เป็น Common Law หรือ Civil Law ผู้ที่จะประกอบอาชีพตัวแทนออกของ ได้ จะต้องได้รับใบอนุญาตจากรัฐบาลภายใต้เงื่อนไขอันเข้มงวด เว้นแต่ ผู้นำเข้าจะทำการออกของให้กับสินค้าของตนเอง ซึ่งประเทศเหล่านี้จะออกกฎหมายควบคุมเป็นกฎหมายแม่ (ACT) โดยมีรายละเอียดปฏิบัติเป็นกฎหมายลูกอีกที ในขณะที่เดียวกัน ในด้านเงื่อนไข กำหนดการให้ใบอนุญาต การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ การใช้มาตรการลงโทษ ของประเทศเหล่านี้ จะมีคล้ายคลึงกัน

เพื่อวิเคราะห์หลักเกณฑ์โดยละเอียด ของระบบควบคุมตัวแทนออกของในต่างประเทศ ในขณะที่จะนำกฎหมายของสหรัฐอเมริกามาศึกษา ในประเด็นดังต่อไปนี้

- 1) หน่วยงานที่ทำหน้าที่ควบคุมและกำกับ
 - 2) หลักเกณฑ์ในเรื่องคุณสมบัติของตัวแทนออกของและกระบวนการให้ใบอนุญาต
 - 3) ข้อกำหนดในเรื่องบทบาทหน้าที่ของตัวแทนออกของ
 - 4) หน้าที่ และ ความรับผิดชอบของตัวแทนออกของ
 - 5) มาตรการลงโทษ หรือคุ้มครองรัฐ และเจ้าของสินค้า (ถ้ามี)
- ก) หน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลและกำกับ

ตาม Tariff Act of 1930 Section 1641 Section B กำหนดให้ธุรกิจออกของต้องได้รับอนุญาต (license) จากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง (Secretary of the Treasury) เพื่อขอทำธุรกิจนี้ โดยต้องมีคุณสมบัติต่างๆ และผ่านขั้นตอนตามที่กำหนด กฎหมายได้กล่าวไว้ ดังนี้

"Section D .ให้อำนาจรัฐมนตรีในการกำหนดโทษปรับ หรือลงโทษ โดยการเพิกถอนการอนุญาต หรือใบอนุญาต กับตัวแทนออกของที่ถูกกล่าวหาว่า กระทำผิด หรือ ไม่มีความสามารถ หรือไม่ซื่อสัตย์ หรือไม่กระทำตามกฎหมาย

Section F ได้ให้อำนาจรัฐมนตรีออกกฎข้อบังคับ เกี่ยวข้องกับธุรกิจ
ของตัวแทนออกของซึ่งรัฐมนตรีอาจจะเห็นว่า จำเป็นในการปกป้องผู้นำเข้า และรายได้
ของรัฐ รวมทั้งการกำกับดูแลให้เป็นไปตามกฎข้อบังคับนี้ และ ตามเงื่อนไขของกฎหมายไป

Section H ได้ให้อำนาจรัฐมนตรี ในการกำหนดอัตราค่าบริการ
ของตัวแทนออกของที่เหมาะสมกับค่าใช้จ่าย และต้นทุนของผู้ประกอบอาชีพนี้

ดังนั้นกฎหมายในเรื่อง Customs Brokerage ของสหรัฐ
อเมริกา กระทรวงการคลัง และหน่วยงานศุลกากร จะเป็นผู้มีอำนาจในการกำกับดูแล
โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่โดยตรง

ข) หลักเกณฑ์ในการกำหนดคุณสมบัติของตัวแทนออกของและกระบวนการให้ใบอนุญาต

ตาม Tariff Act 1930 Section 1641 รัฐมนตรีได้ออกกฎข้อบังคับ
เกี่ยวกับคุณสมบัติของตัวแทนออกของ ทั้งได้รับการอนุญาตให้ประกอบอาชีพนี้ได้ ไว้ในกฎข้อ
บังคับ ใน Subpart B-เรื่องระเบียบการขออนุญาต หรือใบอนุญาต ข้อ 111.11 ไว้ดังนี้

"1) ถ้าเป็นบุคคลธรรมดา

- 1.1) ต้องเป็นพลเมืองสหรัฐฯ แต่ต้องไม่ใช่เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของ
สหรัฐฯ หมายถึง ของรัฐ - หมายเหตุผู้เขียน)
- 1.2) มีอายุไม่น้อยกว่า 21 ปี
- 1.3) ต้องมีลักษณะทางจริยธรรมที่ดี
- 1.4) ต้องผ่านการสอบเมื่อแน่ชัดว่า มีความรู้ที่เพียงพอเกี่ยวกับกฎหมาย
ศุลกากร และกฎหมายอื่นๆที่เกี่ยวข้อง, กฎระเบียบปฏิบัติ
การบันทึกบัญชี การบัญชี และเรื่องอื่นๆ ที่เหมาะสมต่อการให้
บริการที่มีคุณภาพต่อผู้นำเข้าและผู้ส่งออก ความรู้ที่ถือว่าเป็นที่
พอใจคือ จะต้องสอบให้ได้ คะแนนไม่ต่ำกว่า 75%

2) ถ้าเป็นห้างหุ้นส่วน

- 2.1) จะต้องมีส่วน ห้างหุ้นส่วนที่เป็นตัวแทนออกของรับอนุญาต
- 2.2) จะต้องมีส่วนงาน ในเขตพื้นที่ที่มีสำนักงานเขตที่ตนได้ขอรับ

อนุญาต ซึ่งเป็นเขตพื้นที่คน หรือลูกจ้าง ภายใต้การบังคับบัญชา หรือการควบคุมอย่างรับผิดชอบ ของหุ้นส่วนที่เป็นตัวแทนออกของรับอนุญาตต้องปฏิบัติ

3) ถ้าเป็นสมาคมหรือบริษัท

- 3.1) มีวัตถุประสงค์ในการทำธุรกิจ ตัวแทนออกของ
- 3.2) มีเจ้าหน้าที่อย่างน้อย 1 คน เป็นตัวแทนออกของรับอนุญาต
- 3.3) มีและจะคงไว้ซึ่งสำนักงานในเขตพื้นที่ที่มีสำนักงานศุลกากรเขตตั้งอยู่ กิจกรรมศุลกากรจะต้องปฏิบัติโดยตัวแทนรับอนุญาต หรือลูกจ้างที่ทำงานในการบังคับบัญชา และการควบคุมอย่างรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ที่เป็นตัวแทนออกของขอรับอนุญาต"

กฎหมายสหรัฐอเมริกา ได้อธิบายความหมายของคำว่า "การบังคับบัญชา และการควบคุมอย่างรับผิดชอบ (Responsible Supervision and Control) ไว้ หมายถึงว่า ระดับในการบังคับบัญชาและควบคุมที่จำเป็น เพื่อให้แน่ใจว่า ลูกจ้างจะให้บริการที่มีคุณภาพ ในการปฏิบัติพิธีการศุลกากร เท่ากับ ตัวแทนออกของรับอนุญาต ปัจจัยในการพิจารณาว่าอะไร จำเป็นในการรักษาไว้ซึ่งการบังคับบัญชา และการควบคุมอย่างรับผิดชอบ แตกต่างกันไปแล้วแต่สถานการณ์ แต่โดยพื้นฐาน ปัจจัยเหล่านี้ มักจะได้แก่ 1) การได้ติดต่อกับสำนักงานรับอนุญาตอย่างสม่ำเสมอ ของตัวแทนออกของรับอนุญาต . 2) การฝึกอบรมต่อลูกจ้าง 3) การออกการแนะนำ และแนวปฏิบัติหน้าที่ เป็นลายลักษณ์อักษร ให้กับลูกจ้าง 4) ปริมาณและลักษณะของธุรกิจของผู้รับอนุญาต 5) อัตราที่การปฏิบัติพิธีการได้รับการปฏิเสธ 6) การมีกฎระเบียบศุลกากรพิกัตอัตราศุลกากร ของสหรัฐ เอกสารเกี่ยวกับศุลกากร ที่ทันสมัยตลอด 7) ตัวแทนอนุญาตที่มีเวลา เพื่อการปรึกษาหารือของลูกจ้าง เมื่อจำเป็น ขอการตรวจสอบและทบทวนการปฏิบัติหน้าที่ของลูกจ้าง โดยตัวแทนรับอนุญาตอย่างสม่ำเสมอ 8) ความตั้งใจจริงในการปฏิบัติหน้าที่ของตัวแทนออกของรับอนุญาต ในองค์การธุรกิจนั้น"

ค) ขั้นตอนและกระบวนการให้อนุญาตของกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา

ตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา จะมีขั้นตอน 2 ขั้นตอนในกระบวนการให้การอนุญาต ตาม Regulation Providing for the Licensing Subpart B:

Procedure to obtain License * ไว้ดังนี้

ขั้นตอนแรก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะให้การอนุญาต (Licensing) ผู้ขอประกอบธุรกิจนี้ ซึ่งจะต้องครบกำหนดเงื่อนไขและคุณสมบัติตามระบบที่วางไว้

ขั้นตอนสอง เมื่อได้รับการอนุญาตตามขั้นตอนแรกแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจนี้ จะต้องขอใบอนุญาต (Permit) เพื่อประกอบอาชีพ ต่อศาลกากรเขตพื้นที่ที่ตนประสงค์จะปฏิบัติตน ทั้งนี้หลักเกณฑ์อยู่ที่ ผู้ประกอบอาชีพในเขต จะต้องมีส่วนงานปฏิบัติงานที่ การว่าจ้างตัวแทนออกของรับอนุญาตที่เป็นบุคคลธรรมดาในเขตพื้นที่นั้นๆ หรือมี ความสามารถในการควบคุมบริการ การปฏิบัติงานในเขตพื้นที่นั้นๆ ด้วย

ตามข้อ 111.12 การขอรับอนุญาต (Licensing) กำหนดกระบวนการ ขั้นตอน ซึ่งสรุปในสาระสำคัญได้ดังนี้

- 1) ผู้ขอยื่นแบบคำขอพร้อมค่าธรรมเนียมถ้าเป็นบริษัทจะต้องแนบรายละเอียดของ บริษัท (ระเบียบข้อบังคับ หลักเกณฑ์ ฯลฯ) โดยยื่นต่อผู้อำนวยการเขตพื้นที่ซึ่งตนประสงค์จะประกอบอาชีพ
- 2) การทำการสอบ ผู้ขอรับอนุญาตที่เป็นบุคคลธรรมดา จะต้องทำการสอบในเรื่อง กฎหมายศุลกากรและกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง การลงรายการบัญชี และการบัญชี และเรื่องอื่นๆ ที่ควรจะทดสอบ และจะต้องสอบความพร้อมในการ ให้บริการอย่างมีคุณค่าต่อผู้นำเข้า และผู้ส่งออก ซึ่งสถานที่เตรียมการสอบและวัดผลจะกระทำที่สำนักงานใหญ่ของ U.S. Customs Service
- 3) เกณฑ์ในการวัดผลสอบ : ผู้สอบข้อเขียนได้คะแนน 75 % ขึ้นไป จึงถือว่าสอบผ่าน ซึ่งคณะกรรมการ (Commissioner) จะแจ้งผลและส่งคำขอนี้ให้กับผู้อำนวยการเขตพื้นที่เพื่อดำเนินการต่อไป
- 4) เมื่อผู้ขอการอนุญาต สอบผ่านข้อเขียนแล้ว ผู้อำนวยการเขตพื้นที่จะจัดให้มีการตรวจสอบโดยคณะทำงานพิเศษว่าผู้ขอซึ่งสอบผ่านแล้ว มีคุณสมบัติ

* ระเบียบดังกล่าว โปรดดูจากภาคผนวก ค

ดังต่อไปนี้หรือไม่

- 4.1) ค่าขอต้องถูกต้องและละเอียดถี่ถ้วน
- 4.2) ความสมบูรณ์แบบและครบถ้วนของกิจการในการประกอบอาชีพนี้
- 4.3) กรณีที่ผู้ขอเป็นบุคคลธรรมดา - (รวมทั้งผู้เป็นสมาชิกในองค์การธุรกิจที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจนี้) บุคลิกและความน่าเชื่อถือของผู้ขอ"

"เมื่อคณะกรรมการพิเศษได้ข้อสรุปแล้วจะรายงานต่อผู้อำนวยการเขตพื้นที่ ผู้ซึ่งจะรายงานต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาว่าจะอนุญาตหรือไม่ . ในกรณีดังต่อไปนี้ เป็นส่วนหนึ่งที่จะปฏิเสธไม่ให้อนุญาต

- 4.4) อาจจะมีเหตุใดๆ ที่จะทำให้มีการระงับการให้หรือ เพิกถอนการให้อุญาตตาม Section 111.53
- 4.5) มีคุณสมบัติไม่ครบตาม Section 111.11
- 4.6) ไม่สามารถมีกิจการโดยสมบูรณ์แบบ และครบถ้วน และมีบุคลิกและความน่าเชื่อถือ
- 4.7) จงใจให้รายละเอียดที่เป็นเท็จในคำขอ
- 4.8) มีการกระทำใดๆ ซึ่งถือได้ว่าไม่ยุติธรรมในกิจกรรมทางธุรกิจตามมาตรฐานที่ยอมรับได้
- 4.9) ขาดความน่าเชื่อถือที่มาจากกรกระทำผิดทางอาญา ความไม่ซื่อสัตย์ ไม่มีจริยธรรม หรือการมีประวัติเช่นนั้น

- 5) ในกรณีที่คณะกรรมการให้อุญาตประกอบกิจกรรมของตัวตนเองของที่เป็นบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นสมาชิกขององค์การธุรกิจใด การอนุญาตจะออกให้ในนามของบุคคลธรรมดานั้นๆ ไม่ใช่ในฐานะสมาชิกขององค์การธุรกิจนั้นๆ"

สำหรับการขอใบอนุญาต (Permit) นั้น เมื่อผู้ได้รับการอนุญาต (License) แล้วจะต้องขอใบอนุญาต (Permit) โดยยื่นขอต่อผู้อำนวยการเขตพื้นที่ที่ตนได้ยื่นคำขอไว้ครั้งแรก ซึ่งจะต้องมีเงื่อนไขว่า บุคคลซึ่งตั้งใจจะประกอบอาชีพนี้ในเขตพื้นที่เช่นว่า และบุคคลซึ่งอยู่ในเงื่อนไขบังคับในการขอใบอนุญาตนี้ นอกจากนี้ ผู้ขอจะขอประกอบอาชีพนอกเขตพื้นที่ที่ตนได้ยื่นคำขออนุญาตไว้ก็ได้ ถ้าสามารถแสดงให้เห็นว่า มีความพร้อมที่จะปฏิบัติตามที่นั่นๆ โดยไม่ต้องมี License สำหรับเขตพื้นที่ทั้งสองนั้น

บรรทัดฐานในการให้ใบอนุญาต (Permit) มีว่า จะต้องมีการบังคับบัญชา

และการควบคุมอย่างรับผิดชอบ (Responsible Supervision And Control) ซึ่งผู้ขอจะต้องมีสถานประกอบการภายใน เขตพื้นที่ที่ตนทำงาน และผู้ขอจะต้องทำการบังคับบัญชาและควบคุมอย่างรับผิดชอบต่อสำนักงานนั้น

ง) หน้าที่และความรับผิดชอบของตัวแทนออกของ

กฎหมายของสหรัฐฯ ได้กำหนดหน้าที่ และความรับผิดชอบไว้ดังนี้

"1) หน้าที่ในการจัดให้มีและรักษาเอกสาร ข้อมูล รายละเอียดตามแบบฟอร์ม ที่รัฐกำหนด รวมทั้งจัดให้มีและรักษาซึ่งเอกสารเพิ่มเติม ซึ่งอาจกำหนดโดยเจ้าหน้าที่ เอกสารข้อมูล รายละเอียดที่ต้องมี จะประกอบด้วย รายละเอียดเกี่ยวกับสถานะการเงินและการหมุนเวียนของเงิน ใบชนสินค้า ทุกๆฉบับพร้อมเอกสารหรือข้อมูลแนบ เอกสารการสื่อสารติดต่อระหว่างตนกับบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจทางนี้ เอกสารเหล่านี้จะเก็บอย่างถูกต้อง ครบถ้วนเป็นระบบระเบียบเรียบร้อยและพร้อมให้ผู้ตรวจสอบเอกสาร อาจเก็บในรูปของ Microfilm ก็ได้ และเอกสารจะต้องเก็บไว้ไม่น้อยกว่า 5 ปี หลังจากวันที่ในใบชนสินค้า หรือวันที่ชนของออกจากคลังสินค้า ทัณฑ์บน

เอกสารข้อมูลดังกล่าวตามวรรคก่อนก็จะถือเป็นความลับซึ่งไม่ให้เปิดเผยให้ผู้ใดยกเว้นให้ลูกค้าออกของและผู้อำนาจการเขตซึ่งหน่วยงานของรัฐบาลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) หน้าที่ในการควบคุมกำกับ

2.1) ตัวแทนออกของที่ประกอบธุรกิจเป็นการส่วนตัวหรือเป็นสมาชิกขององค์กรธุรกิจ จะทำการควบคุม และกำกับดูแลโดยรับผิดชอบในกิจกรรมของตนเอง

2.2) จะให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับลูกจ้างของตนซึ่งได้รับใบอนุญาตให้เป็นตัวแทนออกของบุคคลธรรมดา และรายชื่อลูกจ้างอื่นๆ ที่มีรายละเอียด วัน เดือน ปี เกิด ที่อยู่เก่าและใหม่ ในกรณีมีการจ้างลูกจ้างใหม่ ก็ต้องแจ้งรายละเอียด เช่นว่านั้น ถ้ามีการเลิกจ้างลูกจ้างคนใด ก็ต้องแจ้งเช่นกัน และถ้าเป็นการเลิกจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นผู้มีใบอนุญาต จะต้อง

รายงานต่อคณะกรรมการ (Commissioner) โดยด่วน การให้
ข้อมูลรายละเอียดดังกล่าวของตัวแทนออกของ ถ้าไม่ถูกต้อง
เพราะลูกจ้างเป็นผู้ให้ข้อมูลก็ไม่ต้องรับผิดชอบ

3) การปฏิบัติหน้าที่โดยขยันหมั่นเพียรในการแจ้งข่าวสาร และการให้
รายละเอียดในเรื่องเกี่ยวกับการออกของต่อลูกค้า และการชำระภาษีอย่างเร็วเมื่อได้รับเงินค่า
ภาษีจากลูกค้าแล้ว ถ้าหากได้รับเงินมาเกินจากค่าที่ควรเสีย หรือได้รับมาแล้วไม่ต้องชำระภาษี
ก็ต้องแจ้งให้ลูกค้าและคืนเงินให้ลูกค้าโดยพลัน นอกจากนี้ ตัวแทนออกของจะ
ต้องแจ้งให้ลูกค้าทราบอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรว่า เงินภาษีที่ได้จ่ายไว้กับตัวแทนออกของ
ไม่ได้ทำให้ผู้นำเข้าจะพ้นความรับผิดชอบจากค่าภาษีอากร ตราบใดที่ตัวแทนออกของยังไม่ได้
ชำระภาษีนั้นให้รัฐ

4) การไม่กระทำการขัดประโยชน์

4.1) ตัวแทนออกของที่เป็นอดีตเจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างของรัฐจะไม่ทำ
หน้าที่เป็นตัวแทนให้กับลูกค้า ในเรื่องที่สามารถให้ข้อแนะนำ
หรือความรู้ในฐานะที่ตนเคยเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐได้

4.2) ตัวแทนออกของจะไม่ช่วยเหลือ หรือรับความช่วยเหลือ หรือรับ
ทำบริการร่วมกับบุคคลซึ่งเคยเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้าง
ของรัฐในเรื่องที่ยังคงค้างปฏิบัติการอยู่กับพนักงานเจ้าหน้าที่
ซึ่งบุคคลผู้นั้นอาจให้ข้อแนะนำ หรือความรู้ในฐานะที่ตนเอง
เคยเป็นเจ้าหน้าที่รัฐได้

4.3) ตัวแทนออกของหรือลูกจ้างของตน หากเป็นผู้นำเข้าเองจะไม่รับ
ทำการออกของให้กับผู้นำเข้าอื่น ซึ่งนำเข้าสินค้าชนิดเดียวกับตน เว้นแต่ผู้นำเข้านั้นได้รู้ถึงเรื่องนี้อย่างเต็มที่

5) ข้อห้ามไม่ให้ตัวแทนออกของกระทำ

5.1) ตัวแทนออกของจะไม่ยื่นหรือจัดหาหรือช่วยให้มีการยื่นในการ
เรียกร้องใดๆ หรือการยื่นเอกสารใดๆ ซึ่งรู้ว่าเป็นข้อมูล
ไม่ถูกต้องต่อกระทรวงการคลังหรือผู้แทน

- 5.2) ตัวแทนออกของจะไม่จัดหาหรือพยายามจัดหาไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม ซึ่งข้อมูลจากการบันทึกของรัฐหรือแหล่งข้อมูลอื่น ๆ โดยไม่ชอบ
- 5.3) ตัวแทนออกของจะไม่ใช้อำนาจ หรือพยายามใช้อิทธิพลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของ เจ้าหน้าที่ต่อเรื่องที่ยังอยู่ในการพิจารณาของกระทรวงการคลัง โดยใช้การข่มขู่ การกล่าวหาอย่างผิด ๆ การบังคับ การเสนอรางวัลหรือสินบนใดๆ
- 5.4) ตัวแทนออกของจะไม่รับเอา หรือเรียกร้องขอค่าตอบแทนหรือค่าบริการส่วนที่สูงกว่าที่ควรจะเป็น จากทนายความหรือลูกค้าของตน ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม ในกรณีที่ผู้นำเข้าหรือทนายความนั้นมีคดีอยู่ในพิจารณาของศาล
- 5.5) ตัวแทนออกของจะไม่ยอมให้ บุคคลอื่นอ้างสิทธิที่ได้รับอนุญาต ใบอนุญาตหรือตนเอง ในการประกอบกิจการออกของ รวมทั้งโดยบุคคลซึ่งถูกระงับใบอนุญาตแล้ว ยกเว้นจะเป็นการกระทำของลูกจ้างซึ่งได้รับการมอบอำนาจจากตัวแทนออกของโดยตรง
- 5.6) ตัวแทนออกของจะไม่ยื่นสำแดงเท็จโดยจงใจ หรือสำแดงให้เจ้าหน้าที่เข้าใจผิด หรือแสดงตัวต่อลูกค้าของตนว่าตนสามารถได้รับการอนุเคราะห์เป็นพิเศษจากเจ้าหน้าที่กระทรวงการคลัง
- 5.7) ตัวแทนออกของจะไม่จงใจทำการดังต่อไปนี้
- 5.7.1) รับว่าจ้างออกของไม่ว่าในรูปแบบทางธุรกิจใดให้ กับบุคคลผู้ซึ่งไม่น่าเชื่อถือ หรือผู้ซึ่งใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจออกของถูกเพิกถอน อยู่ระหว่างการระงับใช้ หรือถูกยกเลิกโดยเจตนา
 - 5.7.2) ช่วยเหลือธุรกิจออกของของบุคคลเช่นว่านั้น
 - 5.7.3) ว่าจ้าง หรือรับความช่วยเหลือจากบุคคลเช่นว่านั้น
 - 5.7.4) มีประโยชน์ร่วมในค่าบริการกับบุคคลเช่นว่านั้น

5.7.5) อนุญาตบุคคลเช่นว่านั้น เข้ามาร่วมทุนในธุรกิจ หรือควบคุมธุรกิจการออกของของตน

ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิตัวแทนออกของที่จะให้บริการแก่ผู้นำเข้า หรือผู้ส่งออก ผู้ซึ่งเคยมีพฤติการณ์เช่นว่านั้น

6) หน้าที่พึงปฏิบัติต่อลูกค้า

- "6.1) ตัวแทนออกของจะไม่ปิดบังข้อมูลพึงรู้ ไม่ให้ลูกค้าได้รับรู้ในเรื่องการศุลกากร โดยจะรายงานข้อมูลที่ถูกต้องให้กับลูกค้า และจะไม่จงใจให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร อย่างผิดพลาด
- 6.2) ในกรณีที่ลูกค้าไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือผิดพลาด หรือดเว้น ไม่กระทำการที่ลูกค้าต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ตัวแทนออกของจะต้องรีบแจ้งให้ลูกค้าทราบข้อเท็จจริงนี้
- 6.3) ตัวแทนออกของจะไม่แนะนำลูกค้าในแผนการซึ่งรู้ว่าผิดกฎหมายในการหลอกลวงการชำระภาษีอากร หรือเงินได้อื่นๆ ที่มีต่อรัฐ"

7) การจำกัดความรับผิดชอบ

ตัวแทนออกของจะไม่จำกัดความรับผิดชอบของตนต่อลูกค้า ในกรณีที่ตนกระทำการโดยผิดพลาดหรือ ประมาทเลินเล่อ และห้ามไม่ให้ตัวแทนออกของทำสัญญากับลูกค้า โดยมีข้อตกลงจำกัดความรับผิดชอบ ดังกล่าว"

8) การร่วมรับผิดชอบในภาษีอากรที่ขาด

ตามกฎหมาย Tariff Act 1930 หมวดที่ 1483 ได้เคยกำหนดไว้ว่า ตัวแทนออกของจะต้องรับผิดชอบในภาษีอากรที่ขาด ภายหลังเมื่อได้มีการวางค่าประกันแล้ว หรือเกิดจากการสำแดงราคาต่ำกว่าเป็นจริง (Under value) รวมถึง ผู้รับจัดการขนส่งซึ่งทำหน้าที่ด้วย แต่ทั้งนี้ ต้องเป็นกรณีที่ตัวแทนออกของนั้นกระทำตนในฐานะ เป็นผู้รับตราส่งเอง หรือกระทำการในฐานะตัวการ

จ) มาตรการลงโทษและการคุ้มครองรัฐ หรือผู้นำเข้า

1) ตาม Tariff Act 1930 หมวดที่ 1641 และตาม Procedure to Obtain License or Permit Section 111.53 ได้กำหนดเกณฑ์พิจารณา ในการที่จะมีการลงโทษตัวแทนออกของไว้ดังต่อไปนี้

"1.1) ได้ทำหรือทำให้เกิดการยื่นเสนอข้อมูลเอกสารใดๆ เพื่อการขออนุญาต หรือขอใบอนุญาตที่ผิดหรือทำให้หลงผิด ต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากร

1.2) ได้กระทำการภายหลังได้ขออนุญาตหรือ ในการทุจริต ฉ้อโกง ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้นำเข้า และการส่งออก หรือในขณะปฏิบัติหน้าที่ในทางศุลกากร หรือเกี่ยวข้องในการลักขโมย การปล้น การโกง การปลอมแปลง การยักยอก ฯลฯ

1.3) ละเมิดกฎระเบียบข้อบังคับศุลกากร

1.4) สั่งการข่มขู่ จัดหา หรือให้สินบนเพื่อให้มีการทุจริต โดยบุคคลใด
บุคคลหนึ่ง

1.5) ได้ว่าจ้างผู้ซึ่งเคยทุจริต ฉ้อโกง

1.6) ฉ้อโกง ข่มขู่ลูกค้า หรือทำให้ลูกค้าหลงผิด"

2) ในกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดมาตรการลงโทษไว้ดังนี้

"2.1) การปรับ ซึ่งโทษปรับได้กำหนดไว้สูงสุดไม่เกิน US \$30,000 ต่อการกระทำการละเมิดต่อกฎหมายนี้ หรือ

2.2) การเพิกถอนการอนุญาต หรือระงับการอนุญาตซึ่งควรจะเป็นมาตรการที่สอง ซึ่งถ้าเป็นกรณีเพิกถอนใบอนุญาต ผู้ถูกเพิกถอนจะไม่มีสิทธิได้ใบอนุญาตเลย เป็นเวลา 5 ปี ภายหลังจากที่ถูกเพิกถอน"

4) ระบบการให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจตัวแทนออกของของประเทศญี่ปุ่น

ก) หลักเกณฑ์ในการให้ใบอนุญาต

ภายใต้กฎหมาย CUSTOMS BROKERAGE ACT 1967 ของญี่ปุ่น * บุคคลใดต้องการจะเปิดกิจการตัวแทนออกของ จะต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมศุลกากร เมื่อยื่นคำร้องขอเปิดกิจการแล้ว อธิบดีกรมศุลกากรจะพิจารณาคำร้องจากหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

- 1) กิจการของผู้ที่จะขอเปิดนั้น สามารถมีแนวโน้มที่จะควบคุมบริหารให้ดำเนินการไปด้วยดีหรือไม่
- 2) ผู้ยื่นคำขอมีความสามารถในการจ้างคนทำงานและมีหลักทรัพย์ต่าง ๆ มั่นคงหรือไม่เพียงพอ
- 3) ในเขตท้องที่นั้น ๆ มีความจำเป็นต้องเปิดกิจการตัวแทนออกของอีกหรือไม่ และพิจารณาว่าปริมาณงานในเขตที่จะขอเปิดมีจำนวนมากเพียงพอหรือไม่
- 4) ผู้ยื่นคำขอเปิดกิจการตัวแทนออกของนั้น มีผู้เชี่ยวชาญทางศุลกากรที่ได้รับอนุญาต (REGISTERED CUSTOMS SPECIALIST) ประจำอยู่หรือไม่

กรมศุลกากรจะไม่อนุญาต หากเงื่อนไขทั้ง 4 ข้อดังกล่าวข้างต้นยังไม่เป็นที่พอใจ

ข) คุณสมบัติของตัวแทนออกของที่จะขออนุญาตได้

* Customs Brokerage Act 1967 ของประเทศญี่ปุ่น โปรดดูกฎหมายฉบับนี้ จากภาคผนวก ค

- 1) บรรลุนิติภาวะ
- 2) สอบผ่านวิชาว่าด้วยกฎหมายศุลกากร ระเบียบและพิธีการศุลกากร (ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ)
- 3) ได้รับใบอนุญาตจากกรมศุลกากรให้ประกอบกิจการเป็นตัวแทนออกของหลังจากที่ผ่านการสอบ ตามข้อ 2
- 4) นำใบอนุญาต ตามข้อ 3 ไปขึ้นทะเบียนประกอบกิจการ
- 5) การขึ้นทะเบียนประกอบกิจการ ตามข้อ 4. ต้องกระทำในรูป (นิติบุคคล) สำนักงาน โดยแต่ละสำนักงานจะต้องมีผู้ชำนาญการศุลกากร (CUSTOMS SPECIALIST) เป็นที่ปรึกษาไม่น้อยกว่าสำนักงานละ 1 คน
- 6) ผู้ชำนาญการศุลกากร จะต้องสอบผ่าน CUSTOMS NATIONAL EXAMINATION และได้ขึ้นทะเบียนกับกรมศุลกากรเป็นผู้ชำนาญการแล้ว

ค) กระบวนการปฏิบัติหน้าที่ของตัวแทนออกของ

การดำเนินงานด้านศุลกากรนั้น จะต้องเป็นไปตามกฎหมายกรมศุลกากร ซึ่งจะประกอบด้วยระบบศุลกากร ระเบียบขั้นตอนต่าง ๆ พิธีการในการผ่านใบสินค้าเข้า-ขาออก เป็นต้น และเพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าศุลกากรสามารถเก็บภาษีอากรได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย การนำสินค้าเข้า-ออกนอกประเทศได้ปฏิบัติถูกต้อง

อย่างไรก็ตามประเทศญี่ปุ่นมีความก้าวหน้ามากในการใช้ระบบสารสนเทศเข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกและประกันความถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำเข้าทางอากาศยาน ซึ่งมีกระบวนการดังนี้

เมื่อผู้นำเข้านำสินค้าเข้ามาทางอากาศยาน โดยมีตัวแทนออกของ (CUSTOMS BROKER) เป็นผู้ดำเนินการแทน ก็จะรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ รวมทั้งต้องให้ CUSTOMS SPECIALIST ซึ่งเป็นบุคคลซึ่งได้รับอนุญาตตามกฎหมายญี่ปุ่นคล้ายกับผู้สอบบัญชีตรวจสอบข้อมูลต่าง ๆ ก่อน (ถ้าเป็นการผ่านพิธีการโดยยื่นใบขนสินค้าก็ต้องให้ CUSTOMS SPECIALIST ตรวจสอบลงนามก่อนยื่นศุลกากร) แล้วจึงจะบรรจุข้อมูลเข้าเครื่อง TERMINAL ณ ที่ทำการของตนผ่านเข้าไปยังศูนย์ ศูนย์จะส่งต่อไปยัง TERMINAL ของศุลกากร ศุลกากรก็จะได้รับข้อมูลต่าง ๆ เมื่อตรวจสอบแล้ว ก็จะอนุมัติการนำเข้า-ส่งออก หรืออนุมัติคำร้องต่าง ๆ ผ่านกลับมายังตัวแทนออกของโดยจะใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น ก็สามารถผ่านพิธีการต่าง ๆ ได้

โดยสะดวกรวดเร็ว และถูกต้อง

ระบบพิธีการผ่านพิธีการศุลกากรโดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์โดย NACCS OPERATIONS ORGANIZATION เป็นศูนย์กลางในการดำเนินการ นับเป็นวิวัฒนาการและการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและทันสมัย เข้ามาช่วยในการดำเนินงานด้านศุลกากรทำให้สามารถต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ อำนวยความสะดวกแก่ผู้นำเข้า และส่งออก ประหยัดเวลาและกำลังเจ้าหน้าที่ ทั้งยังสามารถตรวจสอบและควบคุม ทำให้มีข้อผิดพลาดในการดำเนินงานน้อยมากจนแทบจะไม่มีเลย

ง) การกำหนดอัตราค่าบริการ

นอกจากนี้กฎหมายยังได้กำหนดอัตราค่าบริการ ที่ผู้ประกอบการจะเรียกเก็บจากผู้ว่าจ้างไว้ตามปริมาณของสินค้าและสภาพการณ์ ในการผ่านพิธีการศุลกากร อัตราค่าบริการที่วางนี้ อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งกรมศุลกากรญี่ปุ่นจะประกาศเป็นคราว ๆ ไป

จ) การกำหนดโทษตามกฎหมายควบคุมตัวแทนออกของ

ในกรณีที่ผู้ประกอบการ กระทำการละเมิดกฎหมายศุลกากร อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตหรือห้ามประกอบกิจการเป็นระยะเวลาตามที่เห็นสมควรนอกเหนือไปจากค่าความผิดที่จะได้รับตามกฎหมายศุลกากรหรือกฎหมายอื่น

กฎหมาย CUSTOMS BROKERAGE ให้อำนาจอธิบดีกรมศุลกากรลงโทษกิจการที่กระทำผิดกฎหมาย CUSTOMS BROKERAGE โดยการตัดเดือนการให้หยุดดำเนินกิจการบางส่วนหรือทั้งหมด เป็นเวลาไม่เกิน 1 ปี หรือการยกเลิกใบอนุญาต

ฉ) การบังคับใช้กฎหมายควบคุมตัวแทนออกของ

กฎหมายศุลกากรญี่ปุ่น ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ศุลกากร ในการสืบสวนสอบสวนการกระทำผิดทางศุลกากร เช่นเดียวกับให้อำนาจในการยึดสิ่งของการตรวจค้น เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวน แต่กฎหมายญี่ปุ่นไม่ได้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ศุลกากรในการจับกุมผู้กระทำผิด ดังนั้นในกรณีที่ต้องมีการจับกุม เจ้าหน้าที่ศุลกากรจึงต้องอาศัยอำนาจของตำรวจในการจับกุมผู้กระทำผิด

ส่วนเนื้อหาสาระ ในด้านบรรทัดฐานในการให้อนุญาตในเรื่องคุณสมบัติไว้ค่อนข้างสูงรวมทั้งต้องมีการสอบด้วย ในด้านหน้าที่และความรับผิดชอบ รวมทั้งบทลงโทษ มีการบัญญัติไว้ไม่แตกต่างกัน

กล่าวสำหรับประเทศไทย ซึ่งยังไม่มีกฎหมายเฉพาะในลักษณะนี้ จึงสามารถนำกฎหมายของประเทศทั้งสองมาปรับใช้ และดัดแปลงให้เข้ากับสภาพธุรกิจของประเทศไทยได้

มีข้อสังเกตว่า กฎหมายตัวแทนออกของของสหรัฐอเมริกาแตกต่างจากของประเทศญี่ปุ่น ตรงที่ตัวแทนออกของของสหรัฐอเมริกาจะเป็นบุคคลธรรมดา และอาจจะก่อตั้งเป็นนิติบุคคลก็ได้ แต่นิติบุคคลนั้น ๆ จะต้องมีส่วนออกของรับอนุญาตอย่างน้อย 1 คน จึงจะประกอบธุรกิจได้ ส่วนตัวแทนออกของรับอนุญาตของประเทศญี่ปุ่น ต้องนำใบอนุญาตไปขึ้นทะเบียนประกอบการในรูปสำนักงาน (นิติบุคคล) ซึ่งแต่ละสำนักงานจะต้องมีผู้ชำนาญการศุลกากร (CUSTOMS SPECIALIST) เป็นที่ปรึกษาไม่น้อยกว่า 1 คน (เอนก อรรถนาลัย, 2531) ซึ่งผู้ชำนาญการศุลกากรจะต้องเซ็นกำกับลงในใบขนสินค้าฯ ที่จะขอผ่านพิธีการศุลกากรเสมอ คล้าย ๆ กับผู้ตรวจสอบบัญชีรับอนุญาต (เอกฉลาก รัตนรุจ, 2529)

5) เปรียบเทียบตัวแทนออกของในประเทศที่ไม่มีระบบการให้อนุญาต กับการมีระบบการให้อนุญาต

ก) การใช้ทางกฎหมาย

ในประเทศที่ไม่มีระบบการให้อนุญาต การใช้กฎหมายในการพิจารณาข้อพิพาทที่เกิดขึ้น ไม่มีความแน่นอน เช่นในประเทศอังกฤษ ศาลยังไม่สามารถสร้างกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ในสิทธิและหน้าที่ของตัวแทนออกของ เจื่อนไซในการปฏิบัติหน้าที่จะเป็นไปตามหลัก ในเรื่องตัวแทนธรรมดา ที่ทำได้อย่างดีที่สุดก็คือ ถ้าผู้รับจัดการขนส่งเป็นผู้ออกของ (HILL, 1972) เฉพาะในกรณีประเทศอังกฤษซึ่งมีการใช้เจื่อนไซมาตรฐานทางการค้า สำหรับผู้รับจัดการขนส่งก็จะบังคับใช้เป็นข้อตกลงซึ่งมีข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้รับจัดการขนส่ง ในฐานะตัวแทนออกของไว้ด้วย อีกทั้งมีเสรีภาพในการตกลงอย่างไรอย่างหนึ่งได้

ในประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมายจะถือว่าตัวแทนออกของตกอยู่ในสัญญา ตัวแทนเฉพาะ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบคำภาษาอากรศุลกากร ซึ่งกฎหมายสัญญาตัวแทน เฉพาะเช่นนี้ แม้จะไม่ปรากฏว่ามีในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายทั่วไป(Common Law) ก็ตาม แต่การมีอยู่ของสัญญาดังกล่าวในอันที่เกี่ยวเนื่องกับตัวแทนออกของก็เป็นแม่บททางกฎหมาย ที่สะท้อนให้ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งกำหนดให้ตัวแทนออกของต้องรับผิดชอบเป็นการ ส่วนตัวในคำภาษาอากรที่ขาดได้ (Hill, 1972)

แต่สำหรับประเทศที่ระบบการควบคุมตัวแทนออกของ ก็จะบังคับใช้กฎหมาย เกี่ยวกับตัวแทนออกของดังกล่าวนี้

ข) บทบังคับกฎหมายในประเทศที่ไม่มีระบบการให้อนุญาต เช่นประเทศ อังกฤษ ซึ่งจะไม่อนุญาตให้มีการมอบอำนาจ ให้กระทำการแทนผู้นำเข้าด้วย จึงไม่มีกฎหมายใดกำหนดให้ตัวแทนออกของรับผิดชอบต่อคำภาษาอากรที่ขาด รวมทั้งไม่มีข้อกำหนดอื่น ๆ เช่น ข้อห้ามปฏิบัติต่าง ๆ เช่น ข้อห้ามการจำกัดความรับผิดชอบต่อผู้นำเข้า ฯลฯ โดยปกติจะใช้สัญญามาตรฐาน หรือเงื่อนไขมาตรฐานทางการค้าสำหรับ ผู้รับจัดการขนส่งซึ่งมีข้อจำกัดความรับผิดชอบไว้มาก

ในประเทศที่มีระบบการให้อนุญาต กฎหมายเกี่ยวกับตัวแทนออกของ จะกำหนดไว้ชัดเจนถึงกรณีที่ตัวแทนออกของต้องรับผิดชอบต่อคำภาษาอากรเป็นการเฉพาะ เช่น กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือในประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมาย ที่ใช้หลักกฎหมายตัวแทนพิเศษ ก็กำหนดให้ตัวแทนออกของรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวต่อ คำภาษาอากรของรัฐ นอกจากนี้ยังมีข้อกำหนดห้ามการจำกัดความรับผิดชอบต่อผู้นำเข้าและ ห้ามมีข้อตกลงเช่นนั้น รวมทั้งการกำหนดอัตราค่าบริการอย่างเหมาะสม เช่นกฎหมายของสหรัฐอเมริกา

ค) การควบคุมพฤติกรรมโดยกฎหมาย

ในประเทศที่ไม่มีระบบการให้อนุญาต ไม่มีข้อกำหนดห้ามไม่ให้บุคคล ใดทำหน้าที่ออกของ (HILL, 1972) ซึ่งใครก็ได้ที่ทำการออกของได้ ส่วนข้อโต้แย้งสิทธิทางกฎหมายใด ๆ ระหว่างตัวแทนออกของกับผู้นำเข้า ก็จะบังคับตามกฎหมายที่มีอยู่ หรือข้อตกลงที่มีระหว่างกัน ส่วนการที่รัฐจะต้องเสียหายอันเกิดจากการเสียภาษีอากรที่ขาดไป เป็นความรับผิดชอบของผู้นำเข้าโดยตรง ทั้งนี้ เป็นผู้ตกลงนามในใบขนสินค้าฯ และเอกสารรับรองต่าง ๆ

ในประเทศที่มีระบบการให้อินญาต กฎหมายจะควบคุมพฤติกรรม ทั้งในแง่ธุรกิจ และการปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่ต้น โดยตัวแทนออกของก่อนที่จะปฏิบัติหน้าที่ได้ จะต้องผ่านขั้นตอนของกฎหมายอย่างเข้มงวด เพื่อป้องกันการเกิดความผิดพลาด และการต้องโต้แย้งระหว่างตัวแทนออกของกับผู้นำเข้าให้น้อยที่สุด ตามระบบการให้อินญาต กฎหมายเกี่ยวกับตัวแทนออกของจะมีบทบาทในเชิงป้องกัน ไม่ใช่ในทางชดเชย หรือการลงโทษ จึงนำมาผลในทางปฏิบัติในการทำให้กิจกรรมของตัวแทนออกของมีส่วนสนับสนุนกิจกรรมของรัฐและเอกชนมากกว่าการไม่ใช้ระบบการให้อินญาต และควบคุม

ง) การให้ความสำคัญและยอมรับในตัวแทนออกของ

ในประเทศที่ไม่มีระบบการให้อินญาต เช่นในประเทศอังกฤษ HILL (1972) กล่าวว่า "เนื่องจากไม่มีระบบการให้อินญาต ตัวแทนออกของจะไม่ได้การรับรองให้มีสถานภาพในฐานะตัวกลางในทางการค้า แม้ว่าจะเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับผู้รับจัดการขนส่งในการส่ง หรือการรับสินค้าแทนผู้ว่าจ้างของตน" นอกจากนี้ กฎหมายยังไม่ได้ให้สิทธิพิเศษต่อตัวแทนออกของในระบบนี้ เช่น การให้ยืมเวลา การชำระภาษีอากร โดยระบบเครดิต (HILL, 1972) เป็นต้น

ในประเทศที่มีระบบการออกใบอนุญาต ตัวแทนออกของจะได้รับการยอมรับอย่างมาก เช่นในประเทศญี่ปุ่นในการนำเข้าทางอากาศยาน ตัวแทนออกของได้รับการรับรองให้เป็นผู้ตรวจสอบเอกสารในการนำเข้าก่อนนำข้อมูลเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ ON-LINE เพื่อส่งข้อมูลเข้าสู่ศูนย์กลางที่ดำเนินการโดย NACCS OPERATIONS ORGANISATION และส่งต่อเข้า TERMINAL ของศุลกากรต่อไป (เอกลาภ รัตนรุจ, 2529) ในประเทศอื่น ๆ เช่นประเทศในเครือจักรภพที่มีระบบการให้อินญาตมีการให้ระบบยืมเวลาการชำระภาษีอากรโดยระบบเครดิต 4 สัปดาห์ โดยไม่ต้องชำระภาษีอากรก่อน แต่ให้บันทึกบัญชีเป็นลูกหนี้ในบัญชีของตัวแทนออกของ (HILL, 1972)

จ) การมีส่วนพัฒนาการค้าระหว่างประเทศ

ในประเทศที่ไม่มีระบบการให้อินญาตไม่ปรากฏว่าตัวแทนออกของไม่มีบทบาทใด ๆ ในด้านการค้าระหว่างประเทศหรือไม่อย่างไร แต่สำหรับประเทศที่มีระบบการให้อินญาต ตัวแทนออกของมีบทบาทต่อการส่งเสริมพัฒนาการค้าระหว่าง

ประเทศอย่างยิ่ง เช่น ประเทศออสเตรเลีย (1991) ซึ่งให้เห็นว่าบทบาทของตัว แทนออกของกำลังจะมีความสำคัญต่อธุรกิจการค้าระหว่างประเทศมากขึ้นทุกวัน ใน ประเทศญี่ปุ่น บทบาทที่ตัวแทนออกของได้รับความไว้วางใจให้เป็นสื่อกลางของระบบ NACCS เป็นการเข้ามามีส่วนในการพัฒนาระบบสารสนเทศทางศุลกากรอีกด้วย

จ) ประเทศส่วนมากทั่วโลกมีระบบการให้อนุญาต เช่น ประเทศภาคพื้น ยุโรปทั้งหมด อเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แอฟริกาใต้ และอินเดีย (HILL, 1972) รวมทั้งญี่ปุ่น ไต้หวัน หรือฟิลิปปินส์ ก็มีระบบการให้อนุญาตแล้วทั้งสิ้น ในขณะที่ประเทศส่วนน้อยยังไม่มีระบบการให้อนุญาต เช่น อังกฤษ สิงคโปร์ รวมทั้งประเทศไทย

ผู้เขียนมีความเห็นว่า การมีระบบการให้อนุญาตจะสร้างคุณูปการ ไม่เฉพาะในแง่การป้องกันการทุจริตทางด้านภาษีอากร และช่วยให้ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออก มีหลักประกันในความถูกต้องของตนในการปฏิบัติตามกฎหมายศุลกากร เท่านั้น แต่ยังเป็นการทำให้อุตสาหกรรมด้านนี้มีส่วนร่วมช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจการค้าของประเทศ และในด้านอื่น ๆ เช่น ระบบสารสนเทศในอนาคต การที่ตัวแทนออกของจะพัฒนา ไปสู่จุดนี้ได้ จะต้องได้รับความไว้วางใจและการยอมรับจากทุก ๆ ฝ่าย ซึ่งการมีระบบการให้อนุญาตในประเทศไทย น่าจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศมากกว่าการไม่มีระบบการให้อนุญาต และปล่อยให้เป็นอย่างปัจจุบันนี้